

**CHRISTIAN DEMOCRATIC ASSOCIATION
OF CENTRAL AND EASTERN EUROPE IN AUSTRALIA**

Křesťansko demokratické sdružení Střední a Východní Evropy
v Austrálii, Flat 5, 159 Melrose St., North Melbourne, Vic., 3051

ZA PRAVDU A SPRÁVEDLNOST
=====

Neperiodický bulletin České vydání Č.1 Březen 1987

OPOMÍJENÉ SKUTEČNOSTI

Reformní komunismus

Gorbačovova politika otevřenosti, uvolňování, demokratizace, humanizace a tak zvaného mírového soužití, stejně jako modernizace čínského komunistického systému, se mylně chápe jako nové hnutí a vážné úsilí o podstatné změny komunismu. Mnoho lidí ve svobodném světě je zmateno a oddává se iluzím. Těchto klamných metod použil již Lenin a Stalin a všichni jejich nástupci.

Pro správné pochopení tohoto údajně nového jevu je nutno znát komunistickou nauku o cíli komunistického úsilí a jejich teorii o strategii a taktice. Marxismus-leninismus je stále oficiální ideologií v komunistických zemích, což znamená, že cílem komunismu je stále světová revoluce a strategie a taktika mají k dosažení tohoto cíle nepomáhat. Strategie je dlouhodobý plán na dosažení cíle a taktika je pružné manévrování, které má posílit komunistické pozice. O tom všem nás mohou poučit oficiální komunistické dokumenty.

Komunistický cíl

"Komunisté se dívají s pohrdáním na to, že by měli zatajovat své názory a cíle. Otevřeně prohlašují, že jejich cílů je možno dosáhnout jen násilným převrácením všech existujících sociálních podmínek. Ať se vládnoucí třídy chvějí před komunistickou revolucí! Proletáři nemohou nic ztratit, jen své okovy. Mohou získat celý svět. Dělníci všech zemí, spojte se!" /K. Marx a F. Engels: Komunistický manifest/.

"Komunisté musejí vyvíjet veškeré úsilí na to, aby řídili hnutí dělnické třídy a vývoj společnosti všeobecně na nejprímější a nejrychlejší cestě k celkovému vítězství sovětské moci a diktatury proletariátu". /Lenin: Levicový komunismus/.

"... marxismus-leninismus učí, že revoluce je nutný, zákonitý důsledek rozvíjení třídního boje v antagonistických formách". /Filosofický slovník, Praha 1981, přeloženo z ruského originálu Filosofskij slovar/.

Strategie a taktika

"Avšak revolucionáři, kteří nejsou schopni kombinovat ilegální formy boje s každou formou legálního boje, jsou velmi špatní revolucionáři". /Lenin: Levicový komunismus/.

"... a ti politici revoluční třídy, kteří nejsou schopni "manévrovat, dělat kompromisy", aby se vyhnuli nevýhodnému boji, nejsou k ničemu". /Lenin: Levicový komunismus/.

"Oni právě naprosto selhali v pochopení jasných Marxových výroků, že v době revoluce je třeba největší pružnosti." /Lenin: Sebrané spisy, díl 33, str. 476/.

"A neučili jsme se aspoň do určité míry také jinému umění, které

je podstatné pro revoluci, a to je pružnost, schopnost zavádět rychlé a náhlé změny taktiky, jestliže to vyžadují změny objektivních podmínek, a zvolit jinou cestu k dosažení našeho cíle, když předešlá cesta se ukázala nevhodnou a neuskutečnitelnou v dané době". /Lenin: On Culture and Cultural Revolution, Progress Publishers, Moscow 1970, str. 176/. "Jedním z největších a nejnebezpečnějších omylů komunistů... je představa, že revoluce se může uskutečnit jen samými revolucionáři." /Tatáž kniha str. 184/. Bez spojenectví s nekomunisty v nejrůznějších oborech činnosti je nemožná jakákoliv úspěšná komunistická výstavba." /Tatáž kniha str. 185/.

Taktiku zavedení Nové hospodářské politiky vysvětluje Lenin těmito slovy: "Za existujících podmínek, když žijeme jeden vedle druhého s kapitalistickým /prozatím kapitalistickým/ Západem, není jiné cesty v děláni pokroku ke komunismu". /Citovaná kniha str. 177/. Poznámky k citované Leninově knize vysvětlují Novou hospodářskou politiku takto: "Nová hospodářská politika připustila dočasně kapitalismus v určitých mezích, avšak podržela nejvyšší stupeň hospodářského rozhodování v rukou proletářského státu. Byla plánována proto, aby usnadnila rozvoj hospodářských sil země, zlepšení zemědělské výroby a vytvoření nutné hospodářské základny pro přechod k socialismu". /str. 276-277/.

Pod heslem "Mírové soužití" najdeme ve výše uvedeném Filosofickém slovníku tyto pozoruhodné informace: "Leninovou zásadou mírového soužití se řídí socialistické země ve své zahraniční činnosti i v současných podmínkách... Mírové soužití však neznamená zřítí se ozbrojeného boje v tom případě, jestliže je imperialistické síly porušují a snaží se mocí vnutit svou vládu některému národu. Nelze je používat ve vztazích mezi utlačovateli a utlačovanými, kolonizátory a oběťmi kolonialismu... Politika mírového soužití nejenže nevylučuje, ale naopak předpokládá třídní boj... Mírové soužití předpokládá též politický boj na mezinárodním kolbišti: podporu ze strany socialistických zemí všech forem hnutí národů za jejich sociální a národní osvobození, za demokracii a socialismus. Mírové soužití se netýká ideologické oblasti".

Nesmíme zapomínat na to, že podle komunistů musí být "osvobozen" každý národ, který dosud není ovládnut komunisty. Mírové soužití tedy chápou komunisté jako cestu k postupnému vojenskému a ideovému ozbrojení svobodného světa. Je to nejnebezpečnější leninská taktika.

K plnému pochopení komunistické taktiky je třeba vědět také, že pro komunisty je dobrem a mravním činem vše to, co napomáhá komunismu, jak nás o tom poučuje výše zmíněný Filosofický slovník: "V komunistické morálce jsou představy dobra a zla vyjádřeny souhrnem konkrétních mravních požadavků, určujících takové chování lidí, které aktivně přispívá osvobození pracujících lidí od vykořisťování a napomáhá úspěšnému budování socialismu a komunismu".

Čínská komunistická ideologie o světové revoluci, o strategii a pružné taktice je ve své podstatě stejná, tedy je důsledně leninská.

Taktiky reformního komunismu použil již Lenin, když dočasně zavedl Novou hospodářskou politiku, Stalin, když vyhlásil "vlasteneckou" válku proti Hitlerovi, Chruščov, když odsoudil Stalinova zvěrstva, a stejných metod používá i Gorbačov. Stejnou cestou jdou i diktátoři v Pekingu.

Stejně leninské taktiky použil i Dubček, když chtěl zachránit zbankrotělý komunismus lidskou maskou, trval ovšem na tom, že vedoucí a rozhodující funkce strany ve státě musí být zachována. A jeho Akční program veřejně hlásal, že ten demokratizovaný a humanizovaný komunismus bude lákavější pro lidi na Západě.

Reformní komunismus na nevládní úrovni

Vedle oficiálního moskevského a pekingského reformního komunismu existuje také zatím nevládní forma, kterou propagují zejména bývalí stoupenci Dubčekovy politiky, kteří odešli v r. 1968 do exilu. Někteří jdou ve svém reformním komunismu i poněkud dál než Dubček, někteří si

říkají "bývalí komunisté" a jiní hlásají tak zvanou třetí cestu Títova jugoslávského komunismu. Jsou to vše zoufalé pokusy o záchranu marxismu-leninismu, přestože víme, že v tak zvané samosprávě v továrnách v Jugoslávii rozhodovala o důležitých otázkách vždy jen strana v pozadí a přestože tento systém přivedl Jugoslávii do hospodářského bankrotu.

Politické zmatky vzrůstají zejména také proto, že někteří nekomunisté spolupracují s reformními komunisty. To přece doporučoval již Lenin. Tak na příklad Rada svobodného Československa v USA - která demokratický československý exil nereprezentuje - se oficiálně usnesla na neoficiální spolupráci s reformními komunisty, o čemž svědčí zpráva jejího výkonného výboru o činnosti za období listopad 1976 - říjen 1977.

A zmatky vyvrcholily, když se v listopadu konala ve Vídni konference 35 států, které podepsaly Helsinskou dohodu. Při této příležitosti předala Rada svobodného Československa ve spolupráci se svými spojenci sekretariátu konference petici, ve které se žádalo, aby československý komunistický režim přiznal oficiální status Chartě 77 jako monitorovi dodržování Helsinské dohody v Československu. Žádalo se tedy, aby nelegální režim dal legální status Chartě 77.

Charta 77 získala mimořádnou publicitu ve svobodném světě, zatímco jiné hlasy z Československa jsou často ignorovány. Světová veřejnost však většinou neví, že dva ze tří mluvčích Charty 77 v r. 1985 - Jiří Diensbier a E. Kantůrková - jsou reformními komunisty. Třetí mluvčí v r. 1985 P. Šustrová je trockistkou. Jiří Dienstbier prohlásil: "Jsem tedy komunist a chceš-li, reformní komunist". Jiří Hájek, který je jedním ze tří mluvčích Charty 77 v začátečním období, řekl: "Samozřejmě zůstanu socialistou, ba chceš-li, komunistou ve smyslu Marxova a Engelseva Komunistického manifestu". /Citováno z článku M. Nováka v Demokracii v exilu, prosinec 1986/.

Taková Charta 77 není zdaleka mluvčím porobeného lidu, i když se k ní připojili někteří křesťané. Věstník Československé národní rady americké v prosincovém čísle 1986 uveřejnil článek s touto zprávou: "Charta 77 je veřejným svědomím režimu už po deset let, nejen vynikající světové osobnosti, ale i oficiální představitelé vlád s ní udržují styky jako s alternativou komunistické vlády".

Je pravda, že vynikající osobnosti navštívily Prahu a navázaly kontakt s některými mluvčími Charty 77. Vzhledem ke světové publicitě je to pochopitelné, jsou však tito lidé důkladně informováni o reformních komunistech a trockistce ve vedení? A kteří představitelé kterých vlád považují Chartu 77 za budoucí vládní alternativu? Vyjednával snad někdo něco s některými vládními činiteli za zády oněch vlád? V každém případě by o této zprávě měli být informováni demokratičtí poslanci a senátoři svobodných zemí.

Ve svobodném světě se málo píše o tom, že někteří sovětsí a českoslovenští disidenti jsou marxisté, oni jsou jen proti sovětskému komunismu. A kdo jsou ti "bývalí komunisté", snad jen lidé, kteří nemají již legitimaci strany? A to nejsou jen obyčejní "bývalí komunisté", ale prominentní představitelé strany. Chtěl by snad někdo spolupracovat s bývalými prominentními nacisty? My určitě ne.

Opomíjené skutečnosti mohou mít katastrofální politické důsledky. Oficiální vládní reformní komunismus i neoficiální nevládní zavádějí velké zmatky ve svobodném světě a představují největší ohrožení našich svobod. Přispívají ke ztrátě antikomunistické imunity, je to politický AIDS. Ztráta politické imunity přináší pozvolnou smrt demokracie.

Křesťansko demokratické sdružení Střední a Východní Evropy v Austrálii bylo založeno 1. února 1987. Cílem spolku je studium křesťanské sociální etiky a možností její aplikace a šíření myšlenky založení Středoevropské federace. ----